

UV 1/2004

EU:n tehtäviin kirjattiin perustuslaissa myös yhteinen hyökkäys.

Sitä on ns. rakenneyhteistyö, jolla valmistaudutaan kriisinhallinnan "vaativampiin sotilaallisiin operaatioihin".

Mitä vaativampiin? Vaativampiin kuin puolustus.

Suomalaiset eivät halua sotiin vieraisiin maihin

Helsingin Sanomien (8.2.2004) julkaiseman gallupin mukaan suurin osa suomalaisista (56 %) vastustaa maamme liittämistä sotaliitto Natoon.

Nato-jäsenyyden kannatus on kuitenkin hienoisessa nousussa (22 %), ja se lisääntynee, kun poliittiset puolueemme SDP:n ja kokoomuksen johdolla ottavat julkisesti Nato-myönteiset kantansa. Vielä toistaiseksi ne pitää lukea rivien välistä.

Helsingin Sanomien gallupin mukaan Nato-jäsenyyttä vastaan puhuu se, että kansalaiset pelkäävät Suomen tulevan Naton jäsenenä vedetyksi sellaisiin konflikteihin maailmalla, jotka eivät kosketa Suomea.

Irakin laittomaan öljynhinnanalennussotaan osallistuu tällä hetkellä 18 USA:lle uskollisen Nato-maan joukkoja. Pelätään sitä, että pitää USA:lle solidaarisia.

Kriisinhallinta on juuri sitä, mitä pelätään

Kun puhutaan EU:n yhteisestä puolustuksesta, sillä ei tarkoiteta puolustusta (josta vastaa Nato) vaan useimmiten *kriisinhallintaa*.

Kriisinhallinta ei ole puolustusta. Se voi olla myös hyökkäystä. Kriisinhallintaan tehdään aina vain EU:n rajojen ulkopuolella.

Kun Suomea valmistetaan poliittisesti ja sotilaallisesti EU:n kriisinhallintaan, on kysymys juuri siitä, mitä suomalaiset pelkäävät: suomalaisia taistelujoukkoja lähetetään - tosin vielä omalla päätöksellä - sotimaan maan rajojen ulkopuolelle.

On seksikkäämpää puhua EU:n kriisinhallinnasta puolustuksena kuin puhua siitä oikealla nimellään eli hyökkäyksenä.

Sopimussotilaista palkkasotureita

Ei ole ajateltavissa, että kriisinhallintasotiin lähetettäisiin varusmiehiä.

Nato-maat operoivat muutenkin ennen muuta palkkasotilailla.

Suomikin on alkanut valmistautua palkkasotilaiden kouluttamiseen EU-tarpeita varten. Puhutaan kuitenkin *sopimussotilaista*. On seksikkäämpää puhua sopimus- kuin palkkasotureista.

Suomalaisten hyökkäysjoukkojen koulutus aloitetaan Valkealan Utissa.

Rauhanturvain muutos

Rauhanturvalakimme mukaan Suomi ei ole voinut menneinä vuosina osallistua kriisinhallinnan nimellä toteutettavaan *rauhaanpakottamiseen*.

Lakia muutettiin, jotta se olisi EU:lle annettujen sitoumusten mukainen.
Saman lain mukaan Suomi ei voi vieläkään osallistua operaatioihin, joilla ei ole *YK:n tai ETYJ:in mandaattia*.
Ilman sitä ovat operaatiot kansainvälisoikeudellisesti laittomia.

EU:n perustuslakiin ei saatu kirjattua vaatimusta sellaisen YK:n mandaatin pakollisuudesta EU:n operaatioille, jonka mukaan EU voi operoida aina vain laillisesti.

Kun pääministeri **Matti Vanhanen** palasi joulukuussa EU:n huippukokouksesta hän toi terveisiä, joiden mukaan Suomen rauhanturvalaki pitää saattaa yhteensopivaksi EU:n perustuslain kanssa. Jotta Suomi voisi osallistua EU:n myös laittomiin sotatoimiin vieraissa maissa, laista pitää ottaa pois maininta pakollisesta YK:n luvasta.

Lisää rautaa rajojen yli

EU selviytyisi rauhanturvaamisesta kriisinhallinnassa nykyisinkin resurssein. Kun teräстetään otteita "vaativampia" tehtäviä varten, tarvitaan uutta rautaa ja täsmäaseita.

Perustuslain luonnoksessa uuden unionin jäsenmaat sitoutuvat "parantamaan sotilaallisia voimavarojaan". Siinä tarkoituksessa perustetaan *yhteinen asehankintavirasto*.

Suomi haluaa ehdottomasti mukaan tähän yhteistyöhön hyödyntämään aseiden oston paljousalennuksia.

Rauhaanpakottamista rakenneyhteistyöllä

EU:n rauhaanpakottamiskyvyn parantamiseksi kirjattiin perustuslakiluonnokseen uudeksi sotilaallisen yhteistoiminnan muodoksi *rakenneyhteistyö*.

Kun suurin osa EU-maista hoitaa alueellisen puolustuksensa Naton kautta, sitä varten ei tarvita uudenlaista yhteistyötä. Uutta tarvitaan hyökkäystoimia varten, ja rakenneyhteistyömaat muodostavat eräänlaisen hyökkäys-EMU:n.

Rakenneyhteistyötä tekevät maat, jotka ”jotka täyttävät korkeat sotilaallisia voimavaroja koskevat vaatimukset ja jotka ovat tehneet keskenään tiukempia sotilaallisia sitoumuksia tällä alalla suorittaakseen vaativampia tehtäviä”.

Rakenneyhteistyössä ei kaikkien tarvitse olla mukana. Suomen pyrkimys päästä EU:n ytimeen merkitsisi sitoutumista tähän puolustus- eli hyökkäysytimeen.

Suljettu yhteisö

Italian ehdotuksen mukaan perustuslakiin liitetään erityinen pöytäkirja, joka määrittää viime kädessä tämän sotilaallisen ytimen.

Sen mukaan rakenneyhteistyö on ”suljettua”: ensimmäisenä mukaan lähtevät maat allekirjoittavat asiasta perustuslakiin liitettävän pöytäkirjan. Ne voivat valita myöhemmin mukaan tulevat maat.

Mainitussa pöytäkirjassa asetettiin tiukat militaristiset kriteerit niille maille, jotka pyrkivät mukaan myöhemmin.

Lisäpöytäkirjaa ei ole julkaistu Suomessa muualla kuin Esko Seppäsen uuden kirjan (Perustuslakikysymys) liitteenä. Se pitää sisällään EU-maiden sitoutumisen sotilaallisen varustelun lisäämiseen.

Ei kuitenkaan varustauduta puolustukseen, ei ainakaan oman maan puolustukseen. Varustaudutaan rauhaanpakottamiseen, iskuihin ja sotiin muilla mailla.

Suomi vaikenEE hyökkäysytimen

Suomessa ei ole ollut kansalaiskeskustelua perustuslain lisäpöytäkirjan sitoumusten merkittävyydestä eikä edes siihen liittyvien palkka- (eli sopimus)sotilaiden joukkojen kokoamisesta.

Suomessa emme voi luottaa median kykyyn ja haluun kertoa vaikeista asioista.